

at Folk kunne blive forviste til et bestemt Opholdssted osv. Alle disse ny Bestemmelser kunne være meget gode, men vi have ikke faaet Lejlighed til at overveje dem. Dertil kommer, at Lovforslaget er løst sammenflettet. En enkelt Paragraf er tagen ud af det oprindelige Pryglelovsforslag, og en anden er tagen ud af et privat Lovforslag og saa er dette blevet ikke sammenarbejdet, men sammenflettet. Og vi vide alle, hvor vanskeligt det er hurtigt at danne sig et Skøn i en saadan Sag. Det viste sig jo, at vi, da vi havde Lovforslaget til anden Behandling, maatte vedtage nogle hovedkulds fremsatte Ændringer, og de Herrer kunne være visse paa, at fik vi Lejlighed til at gaa Lovforslaget yderligere igennem, vilde vi komme til at ændre mere endnu. Vi kunne ikke være bekendte, vi kunne ikke forsvare at oversende et Forslag til Landstinget, som i Virkeligheden ikke er det Stykke Papir værd, det er skrevet paa.

Endelig maa jeg gøre en personlig Bemærkning til den højtærede Justitsminister, og det er den: Den ærede Minister ved lige saa godt eller langt bedre end jeg, at begge Tings Formænd og Flertallet af Tingets Medlemmer ønske, at Rigsdagen nu maa blive sendt hjem — den har siddet længe nok inde. Da vi i sin Tid vedtogte Diætloven, betragtede vi det alle sammen som en stiltiende Forudsætning, da vi satte den mærkelige Bestemmelse om de 6 Kr. ind, at Bestemmelsen aldrig skulde træde i Kraft. Det var Meningen at sige paa en pæn Maade, at Samlingen skulde være forbi den 1ste April. Det er godt, hvis det kunde ske, og sikkert er det et almindeligt Ønske. De fleste af os have jo Ting, vi skulle passe uden for vor Rigsdagsgerning. Jeg tillader mig da indtrængende at aumode den højtærede Minister om at gøre dette muligt, rent bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan betale sig at holde os en Maaned inde til, altsaa hvorvidt det kan betale sig at ofre 50,000 Kr. paa en Lov, som ikke er noget værd. Hvorfor skulde vi overhovedet blive inde? Det kan ikke være for Lovens Skyld, for den er jo saaledes, at Landstinget ikke kan vedtage den i den Skikkelse, hvori den foreligger. Det skulde da udelukkende være, for at Ministeren kunde sige: Jeg har faaet min Villie, jeg har sejret. Jeg kan godt forstaa, at en Mand vil Magten, men jeg har altid troet, at naar en Mand vilde Magten, var det for at bruge den til at gøre Ret og til at regere Landet vel. Jeg

har aldrig troet, at en Mand vilde have Magten udelukkende for at kunne sige: Jeg har faaet min Villie. Jeg tror ikke, at dette Maal er en god Mand værdigt. (Højrrøstet Tilslutning fra forskellige Sider i Salen.)

Formanden: Der maa være fuldstændig Stilhed i Salen.

Det ærede Medlem har ikke Ret til at antyde, at det ikke er for at skaffe forbedrede Retstilstande i Landet, at Lovforslaget er forelagt.

Birck: Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Formand i, at dette er Formaålet med Lovforslagets Forelæggelse, men naar vi skulde holdes sammen ud over 1. April efter den Skæbne, Lovforslaget har gennemgaaet — det mener jeg, at jeg maa have Lov til at antyde —, kan jeg ikke se, at Formaålet er det samme.

Maa jeg yderligere gøre den personlige Bemærkning, at Ministeren kan godt opnaa, at man blandt os siger: Se det er en Mand, han kan faa sin Villie gennemført. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at for at være en Mand er det ikke nok at kunne henvise til, at man har Magt. Det er ikke nok at bruge en tilfældig og løs Folkestemming. Dette at bruge Magten, naar man har faaet den, er ikke altid Tegn paa, at der staar en Mand bag ved, det kan en Stymper gøre. Snarere er det Tegn paa at være en Mand, at man aver sin egen Villie, naar det kommer til Stykket. Den sande Mandevillie er underbygget af Hensynsfuldhed og Ridderlighed. At man i den Forstand er en Gentleman, er det rette Udtryk for at være en Mand. Jeg tror, at vil Ministeren opnaa, at det skal siges, ikke blot henkastet, men for Alvor, at han er en Mand — jeg ved, han eftertragter den Ros —, vil han bedst opnaa det ved at kaste hele dette Lovudkast over Bord og derved gøre det, som er hans konstitutionelle Pligt, hans Pligt over for Tinget, som ikke kan vedtage en Lov, der ikke er os værdig, og som ikke er Hans Majestæts Regering værdig. Denne Pligt har Ministeren over for den Regering, hvori han sidder, og over for Landet og Folket, som i hvert Fald — selv om det ikke kan forlange at faa sin Villie paa alle Punkter — kan forlange at blive regeret efter fornuftige og vel gennemtænkte Love. Jeg henstiller endnu en Gang til den højtærede Minister at lade Lovforslaget fare og